

страхування. Держава повинна знижувати податкове навантаження, стимулювати експорт сільськогосподарської продукції, контролювати сировинні ринки. На рівні держави необхідно надавати допомогу при розробці нових страхових продуктів і підтримувати страховиків адміністративними заходами й інфраструктурними інвестиціями. Зараз при дефіциті бюджетних коштів більш доцільно використовувати «програмний підхід», приділяючи більше уваги навчальним, маркетинговим та інформаційним заходам.

Удосконалення державного нагляду за страховою діяльністю необхідно спрямувати на посилення якості виконання органами державної виконавчої влади функцій щодо нагляду за страховою діяльністю в напрямках упередження: банкрутства страховиків, грубого порушення ними зобов'язань перед страхувальниками, здійснення псевдострахування з метою відмивання грошових коштів, виплати керівникам та інших відповідальним особам підприємств, особливо державного сектору.

Таким чином, створення ефективної системи розподілу та управління ризиками сільськогосподарського виробництва повинно стати важливим напрямом сучасної аграрної політики, що забезпечуватиме підвищення захисту економічних інтересів сільськогосподарських товаровиробників, сприятиме залученню інвестицій і кредитних ресурсів в аграрний сектор економіки, нарощуванню виробництва сільськогосподарської продукції. Усі напрями удосконалення системи агрострахування потребують зусиль з боку держави, страхових компаній і аграріїв. Їхні дії повинні бути злагодженими та системними, а отже чітко визначеними на законодавчому рівні.

Список використаних джерел:

1. Базилевич В. Д. Сучасна парадигма страхування: суть та протиріччя / В.Д. Базилевич // Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. – 2010.- № 81-82 – С. 6-9.
2. Сахно О.В. Агрострахування як інструмент управління ризиками в агропромисловому комплексі України / О.В Сахно // АгроСвіт.- 2010.-№ 10.- С. 12-15.
3. Туманова О.А. Особливості державного регулювання страхування сільськогосподарських ризиків в Україні / О.А. Туманова // Агро світ. -2010. - №10.- С.14-17.
4. Шолойко А.С. Адаптація зарубіжного досвіду страхування з державною фінансовою підтримкою в аграрній сфері України / А.С. Шолойко // Вісник ХНАУ. Серія «Економічні науки». – 2010. - №11. – С. 181-188.

Рецензент – д.е.н., професор Коляденко С.В.

УДК 631.155.3

ВТРАТИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ: ВИДИ, ПРИЧИНИ, НАСЛІДКИ

***Мироненко О. І., к.с.-г.н., доцент; Ватуля І. Д., доцент
Полтавська державна аграрна академія.***

В сучасних умовах господарювання все частіше маємо проблеми з ситуацією, коли вузьким місцем становиться не виробництво, а зберігання, переробка продукції та спрямування її до споживача. В статті класифіковано втрати продукції, зокрема тієї, що формує кормову базу для тваринництва.

In modern conditions of managing increasingly we have problems with the situation where the bottleneck is not the production, storage, processing of products and directions to the consumer. This article classifies loss products, particularly the one that generates the feed base for livestock.

Постановка проблеми. Виробництво сільськогосподарської продукції пов'язано зі значними трудовими, фінансовими та матеріальними витратами. Питома вага останніх є вирішальною у формуванні собівартості продукції. Саме це й зобов'язує сільгоспвиробників здійснювати постійно контроль за кількістю, якістю, умовами зберігання, нормованим використанням на виробництво матеріалів і сировини.

Виробництво продукції рослинництва є провідним у діяльності сільськогосподарських підприємств. Ця галузь дає товарну продукцію, а також формує кормову базу для галузі тваринництва.

Структура посівних площ у Полтавській області у 2011 році значно змінилася проти 1990 року: питома вага зернових культур зросла на 11,8%; технічних на 12,7%; в той же час доля кормових культур зменшилася на 25,3%. Це пов'язано із значним зменшенням поголів'я худоби і птиці за цей період: великої рогатої худоби в 4,7 рази, втім числі корів в 3 рази, свиней в 4,2 рази; овець і кіз у 8,8 рази; птиці в 27,4 рази. За цей період маємо зростання витрат кормів в розрахунку на умовну голову на 13,4%. Частково це зумовлено зростанням продуктивності, обсягів виробництва, а також із-за неефективної технології підготовки кормів та годівлі тварин. Не дивлячись на значне зменшення поголів'я тварин забезпеченість його грубими і соковитими кормами продовжує зменшуватися.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичним і практичним питаннями збільшення обсягів виробництва сільськогосподарської продукції у різні періоди присвятили свої дослідження вчені аграрники: В.А. Афанасєв [2], Л.І. Подобєд [5], І.Ю. Кузнецов [3], Н.Г. Макаєв [4], С.Н. Бобильов [1], В.І. Савченко [6], Б.В. Єгоров [7], М.Я. Шевніков [12], Ф.Т. Моргун [9]. Проте вивченню стану й узагальненню досвіду щодо запобігання втратам продукції на всіх етапах переміщення з поля до току, ферми, споживача приділено уваги недостатньо. На ці обставини звертає увагу С.М. Бобильов. Адже недостатнє вивчення проблем втрат обертається не тільки суттєвими втратами сьогодні, але й може привести до ще більших втрат в майбутньому. На питанні якості кормів, їх збалансованості по поживних речовинах загострюють увагу Б.В. Єгоров, Т.М. Давиденко, Т.А. Фарітов, В.І. Савченко, В.В. Волкодав, О.М. Гончар [8]. При цьому вони стверджують, що внаслідок науково необґрунтованого застосування сортів сільськогосподарських культур Україна щорічно недобирає близько 3 млн. т зерна [8].

Постановка завдання. Дослідити види втрат сільськогосподарської продукції в частині, що формує кормову базу для тваринництва за всіма господарськими процесами: забезпечення, виробництво, збут; класифікувати за видами і причинами і окреслити шляхи їх уникнення. Особливу увагу зосередити на кормовиробництві: обсяги, зберігання, підготовка до годівлі.

Отже, метою дослідження є висвітлення наукового пошуку щодо втрат сільськогосподарської продукції в процесі господарської діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Важливими задачами сільськогосподарських підприємств по підвищенню ефективності діяльності є не тільки збільшення обсягів виробництва продукції, а й покращення її ви-

користання, забезпечення сучасних умов зберігання, недопущення втрат. Враховуючи поширення приватної власності необхідність в запобіжних діях по ліквідації втрат сільськогосподарської продукції, як товарного так і внутрішньогосподарського призначення, є першочерговою задачею власника підприємства. Боротьба з будь-якими втратами запасів, виявлення їх розмірів і усунення причин виникнення забезпечать йому збільшення доходів. Адже в сучасних умовах господарювання, за наявності обмеження паливно-мастильних матеріалів, ми становимося свідками, коли вузьким місцем є не тільки виробництво, а й збір врожаю, зберігання, переробка продукції, доведення до споживача.

Динамічний розвиток сільськогосподарського виробництва залежить від взаємодії трьох сфер:

а) перша сфера: галузі, що виробляють засоби виробництва для сільського господарства (машинобудівельна, хімічна та інші);

б) друга сфера: власне сільськогосподарське виробництво;

в) третя сфера: інфраструктура (транспорт, зв'язок, заготовки, зберігання реалізація) і переробна (харчова та легка промисловість виробничо-збутова сфера АПК).

Втрати сільськогосподарської продукції можна класифікувати на дві групи. До першої групи відноситься продукція, збереження якої залежить від розвитку першої сфери: запобігання втрат від хвороб, бур'янів, шкідників, перевищення оптимальних термінів і якості збирання врожаю та інше. Ці втрати не обліковуються у зібраному врожаю, але їх ліквідація дозволить збільшити обсяги власного аграрного виробництва. В зв'язку з цим їх можна назвати «втрати від недовиробництва». Це можна спостерігати у післяжнивний період, коли задисковане поле після рясних дощів покривається густими сходами – це і є втрачена продукція. За різними джерелами ці втрати для України складають до 6 млн. т зерна [8]. В другу групу входить сільськогосподарська продукція, втрачена при зберіганні, транспортуванні, реалізації. Такі втрати обліковуються в виробленій аграрній продукції, вони виникають при переході від виробництва до споживача. Це є прямі втрати. Їх ліквідація пов'язана з прискоренням розвитку виробничо-збутової сфери АПК. Оцінка названих причин дозволяє стверджувати, що це є втрати пов'язані з різними біологічними, матеріальними, технічними, організаційними, трудовими факторами розвитку сільськогосподарського виробництва. Слід зазначити, що є причини, які в меншій мірі залежать від розвитку виробничих сил галузі (кліматичні, біологічні та інші). Ми звертаємо увагу на причини втрат, які виникають безпосередньо в сільськогосподарському виробництві та пов'язаних з ним галузях.

Поставленої мети можна досягти завдяки ефективній організації внутрішньогосподарського контролю в першу чергу за запасами. При цьому необхідно зосередити увагу на порядок придбання, виготовлення, рух запасів, які належним чином повинні відображатися в обліку. Перевірці підлягає оцінка матеріальних запасів, а також втрати від списання цінностей. Для оперативного отримання інформації про стан системи внутрішнього контролю запасів доцільно застосовувати тестування за таким переліком питань:

- своєчасне і точне оприходування продукції від виробництва;
- відповідність умов зберігання запасів;
- наявність документації про закріплення запасів за особами, які відповідають за їх зберігання;
- наявність договорів про повну матеріальну відповідальність;
- наявність обліку в розрізі підзвітних осіб;
- проведення інвентаризації в тім числі при передачі, виявленні фактів крадіжок та інше;
- дотримання порядку списання запасів;
- наявність сертифікатів та висновків лабораторних аналізів щодо якості сировини і матеріалів.

Збільшення врожаю зернових культур обов'язково повинно підкріпитися мірами по збереженню і раціональному використанню продукції. Адже чим більший врожай, тим більше проблем і складніше його зберегти.

Запобіжні дії проти втрат врожаю зводяться до:

- скорочення термінів збирання до оптимального. Втрати зерна за даними наукових досліджень від висипання на 5-й день після настання повної стиглості складає 4% врожаю, на 8-й – 8%, 10-й – 12% біологічного врожаю;
- забезпечення технічного стану збиральної техніки;
- організації раціонального транспортування врожаю до місць зберігання;
- бездоріжжя, або неякісні дороги приводять до втрат продукції, а також і дострокового зносу транспортних засобів;
- зберігання продукції є важливою складовою технологічного процесу по спрямуванню продукції до споживача. І тут слід зазначити про відсутність складських приміщень у фермерських господарств, а вони по чисельності у Полтавській області становлять 70% від діючих суб'єктів господарювання;
- розподіл зерна на товарний і кормовий фонд. Співвідношення залежить від наявності в господарстві тваринництва. Зерно без якісної, збалансованої переробки згодувати не можна. Це не раціонально і економічно не вигідно [7].

Контроль втрат при збиранні врожаю зернових культур повинен охоплювати всі види втрат, які мали місце на цій стадії: залишені на стерні колоски, обсіпання, не вимолочування, втрати зерна в соломі, полові, а при збиранні буряків, картоплі – залишки продукції у ґрунті.

Мають місце втрати під час доробки сільськогосподарської продукції: сортування, сушка, калібрування, переробка. Саме під час таких робіт недоотримується значна частина продукції, а це значить, що створюється резерв для крадіжок [10,11]. Якщо сушка, сортування здійснюється за відповідними технологіями, то повинні визначатися показники вологості до і після сушки, вага продукції за господарським призначенням. Зокрема, по зерну це: товарне, посівний матеріал, фуражне (зерноотходи з вмістом зерна) і невикористовувані відходи.

При передачі зерна на зберігання після його сортування і сушки на випадок виявлення його нестачі дозволяється застосовувати норми списання за відсотком всихання. Для цього слід провести розрахунки за формулою:

$$Y = \frac{[100 \times (B_1 - B_2)]}{100 - B_2} \quad (1)$$

де Y – відсоток всихання, %

B_1 – вологість продукції, при надходженні з поля, %

B_2 – кінцева вологість продукції, %

Знаючи кількість зерна, що підлягало сортуванню можна визначити норму до списання за формулою:

$$M_y = \frac{M_1 \times Y}{100} \quad (2)$$

де M_y – можлива норма зерна до списання, кг

M_1 – маса зерна спрямована на сортування (сушку), кг

Y – відсоток всихання, %.

В результаті тривалого зберігання зернова продукція втрачає вагу. Слід врахувати, що при зберіганні зернової продукції до трьох місяців норми природних втрат застосовуються з розрахунку фактичної кількості днів зберігання, а під час зберігання до шести місяців і до першого року – з розрахунку фактичного числа місяців зберігання. При цьому слід врахувати яким чином зберігалось зерно: насипом, у мішках, чи на майданчиках або в сапетках. Від цього залежить норма природних втрат.

Сільськогосподарські підприємства в яких розвинуті галузі рослинництва і тваринництва отриману від урожаю продукцію спрямовують як товарну продукцію на продаж і значну частку визначають як запаси, зокрема корми.

Товарна частина продукції рослинництва продається за різними каналами. Сільське господарство до цього часу самостійно не визначає і не облікує якість продукції рослинництва на стадії первинного оприходування і при продажі. Якість визначає покупець – хлібоприймальні, переробні підприємства, зернові трейдери. Саме вони визначають показники якості, а відповідно клас чи сорт продукції, що відповідно впливає на продажну ціну. Господарська практика свідчить, що за товарною продукцією здійснюється більш дієвий контроль, а ніж за сільськогосподарською продукцією, яка призначена на корми. Це пояснюється в якійсь мірі складністю розрахунків, як кількості продукції так і гранично допустимі втрати при зберіганні, переробці та інше.

Під час оприбуткування грубих кормів потрібно провести відповідні заміри та розрахунки з використанням певних формул. Заготівля і зберігання грубих кормів проводиться у вигляді скирт різних за формою:

– для округлих середньої висоти і низьких:

$$O = (0,52 \times П - 0,44 \times Ш) \times Ш \times Д; \quad (3)$$

– для округлих високих скирт:

$$O = (0,52 \times П - 0,46 \times Ш) \times Ш \times Д; \quad (4)$$

– для плосковерхих, усіх розмірів:

$$O = (0,56 \times П - 0,55 \times Ш) \times Ш \times Д; \quad (5)$$

– для гостроверхих (шатрових) скирт:

$$O = ((П \times Ш) / 4) \times Д; \quad (6)$$

– для низьких округлих стогів:

$$O = (C \times П_2) / 33; \quad (7)$$

– для високих круговерхих стогів:

$$O = (0,04 \times \Pi - 0,012 \times C) \times C^2; \quad (8)$$

– для силосного сховища:

$$O = ((a+b/2) \times H \times L \quad (9)$$

Значення показників:

O – об'єм, м³;

Π – перекидка, м;

Ш – ширина, м;

Д – довжина, м;

С – окружність на висоті 1 м. від поверхні землі, м;

a – ширина основи силосного сховища, м;

b – ширина верхньої частини силосного сховища, м;

H – висота силосного сховища, м;

L – довжина силосного сховища, м.

За результатами замірів та використання певних формул визначаємо об'єм грубих та соковитих кормів. Для оприбуткування кормів потрібно перейти від об'єму в м³ до маси в центнерах. Для цього потрібно скористатися табличними даними, тобто відповідність 1м³ центнерам. При цьому потрібно врахувати вид грубих та соковитих кормів, стан стиглості, та термін скиртування чи закладки на силос. Практика свідчить, що допущені неточності виявляються після використання кормів для годівлі: за обліком силос є, а в сховищі уже немає, або навпаки. Як правило всякі неточності по грубих і соковитих нормах списуються на витрати поза раціоном, тобто за актом.

Доцільно перевіряти облік допущених втрат, що не дійшли до споживачів: зерна, коренеплодів, овочеваштанних культур, при збиранні, доробці, зберіганні, транспортуванні, переробці. До загального обсягу втрат повинні бути включені і втрати в межах норм природного убутку. Розширений перелік норм природного убутку сільськогосподарської продукції вперше було запропоновано Агропромом країни у 1986 році.

Визначення гранично допустимих втрат при зберіганні кормів (сіна, силосу, сінажу, кормових коренеплодів, кормів трав'яних штучно-висушених) проводиться з врахуванням термінів зберігання. Так початок терміну зберігання силосу враховується через 20 днів, сінажу – через 20 днів закладання, сіна, кормових коренеплодів і трав'яних штучно-висушених кормів – з моменту їх оприбуткування.

Гранично допустимі втрати при зберіганні кормів вираховуються за формулою:

$$M_v = \frac{(M_n - M_z) \times K}{100} \quad (10)$$

де M_v – гранично допустимі втрати, кг

M_n – наявність корму на початок періоду зберігання, кг

M_z – залишок кормів на кінець періоду зберігання, кг

K – норма природної втрати корму при відповідних термінах зберігання, %

Основні шляхи запобігання втрат кормів зводяться до скорочення строків збирання кормових культур, а також в застосуванні прогресивних технологій при їх заготівлі та зберіганні [3,5,6].

Особливістю сільськогосподарського виробництва є те, що воно виробляє продукцію, яка має не тільки товарне призначення, а й створює кормову базу для галузі тваринництва. Доля покупних кормів у не вузько спеціалізованих сільськогосподарських підприємствах складає не більше 20%. Отже, забезпечення кормами, їх якість і вартість залежить від підприємства. При існуючих способах заготівлі і зберіганні кормів втрачається 30-50% поживних речовин [3,5], а втрати каротину й того більше. Крім того, суттєвим резервом зміцнення кормової бази є використання нових технологій годівлі тварин [7].

Для утримання великої рогатої худоби в період зимового утримання потрібно мати сіно, силос, сінаж. Практика свідчить, що не дотримання термінів дозрівання рослин для заготівлі зеленої маси на сіно чи закладки на силос, або сінаж приводить до недобору кормових одиниць. За таких умов отримуємо неякісні корми. Не забезпеченість окремих підприємств технікою та нафтопродуктами не дає можливості вчасно зібрати врожай кукурудзи. Мають місце випадки, коли збирають врожай в зимовий час. Початки кукурудзи від зимових опадів покриваються гниллю, але стебла разом з початками подрібнюють і завозять на ферми. Не в кращих умовах відбувається заготівля силосу чи сінажу. Споруди для таких кормів знаходяться в напіврозрушеному стані.

Для годівлі свиней і птиці потрібен зернофураж. Звичайно, що зерно, яке призначено для годівлі тварин і птиці повинно бути підготовлено за відповідною технологією. Але це не повинно зводитися до простого подрібнення зерна на дерть. Приготування комбікормів потребує спеціального обладнання, технології і певних компонентів. Для цього потрібно мати власний кормоцех, як скажімо агрофірма «Маяк» в Котельві. Дрібним сільськогосподарським підприємствам це не під силу [2,7].

Жодне сільськогосподарське підприємство, яке займається тваринництвом чи птахівництвом не обходиться без комбікормів – сухих кормових сумішей, в які входить багато компонентів, підібраних із урахуванням науковообґрунтованих потреб тварин чи птахів у поживних речовинах. Їх застосування дозволяє підвищити продуктивність поголів'я щонайменше на 10-12% і навіть на 25-30%.

Асортимент подібної продукції дуже різноманітний, її збагачують мінералами, вітамінами, білками, в усякому разі в цьому запевняють рекламні ролики та статті. Чи завжди інформація на споживчому маркуванні відповідає дійсності? Дати відповідь на ці питання в області було складно. Адже жодна установа не мала технічної можливості провести комплексне випробування комбікормів та преміксів. І тільки минулого року такі дослідження стали можливими у науково-дослідному випробувальному центрі державного підприємства «Полтавастандартметрологія». Завдяки придбання сучасного обладнання з'явилася можливість з визначення 18 амінокислот притаманних збалансованим кормам із високоякісної сировини. В їх числі лізин, метіонін, цистин, триптофан, валін, треонін та багато інших [11].

Наукові дослідження довели, що амінокислоти є показником кормової цінності комбікормів, адже вони є першоджерелом білків. Фахівці вже давно дійшли висновку, що правильна годівля зовсім не означає давати забагато корму. Правильна годівля – це збалансована годівля.

Лабораторними дослідженнями виявляються факти невідповідності показників якості вказаними у супровідних документах на комбікорми. Як показує практика нестача та незбалансованість поживних речовин згубно позначається на тваринах.

Національними та міжнародними стандартами на комбікормову продукцію та премікси регламентовано вимоги щодо вмісту в них амінокислот та вітамінів, а також періодичність контролю цих речовин у кожній партії продукції [2].

При годівлі сільськогосподарських тварин використовують три групи білкових кормів: рослинного, тваринного та мікробного походження. Сьогодні в структурі комбікормів українського виробництва 80-85% припадає на зерно, тоді як у США – 40-45%, Франції – 40-45%, Німеччині – 30-31% і Голандії – 25-28% [7].

Дотримання норм і нормативів у витрачання запасів є надійним заслоном втрат кормів, посівного матеріалу та інших запасів. Перевірка витрачання виробничих запасів включає:

- вивчення каналів витрачання виробничих запасів;
- цільове витрачання цінностей;
- нормування у витрачання запасів.

До речі, первинні документи по витратах кормів в повній мірі відповідають названим вимогам. Відомість витрат кормів передбачає щоденну наявність поголів'я тварин, норма корму на одну голову. Якщо все це враховувати то можна запобігти негосподарським втратам кормів.

Висновки. Актуальність боротьби з втратами виробленої продукції та придбаних запасів очевидна. Причини, що породжують втрати різноманітні. Їх ліквідація пов'язана з розвитком цілого ряду різних галузей і технологічних процесів, що мають контакт з виробництвом, заготівлею, переробкою і продажем продукції. Отже, це проблема не тільки суб'єкта господарювання.

В самому загальному виді виявлення резервів збільшення надходження сільськогосподарської продукції може бути досягнуто: нарощуванням виробничих можливостей сільського господарства, комплексного використання виробленої продукції, ліквідації втрат продукції і запасів.

Список використаних джерел:

1. Бобылев С.Н. Эффективность использования природно-сырьевых ресурсов агропромышленного комплекса монография. / С. Н. Бобылев. – М.: Изд-во МГУ. 1987. – 232 с.
2. Афанасьев В.А. Состояние комбикормовой отрасли в мире и России / В.А. Афанасьев // Эффективні корми та годівля. – 2013. - №1. С. 11-14.
3. Кузнецов И.Ю. Особенности заготовки силоса: английский опыт: / И.Ю. Кузнецов // Эффективні корми та годівля. – 2013. - №1. С. 43-45.
4. Макарец Н.Г. Опыт хозяйственного применения современных премиксов для свиней / Н.Г. Макарец // Эффективні корми та годівля. – 2013. - №2. С. 5-10.
5. Подобед Л.И. Выбор консервантов – решающий фактор в технологии получения качества консервативного корма при ранней заготовке / Л.И. Подобед // Эффективні корми та годівля. – 2013. - №3. С. 23-28.
6. Савченко В.И. Современные научные достижения по кормопроизводству / В.И. Савченко, Г.Н. Бычков // Кормопроизводство. – 2008. - №7. С. 2-5.
7. Єгоров Б.В. Розробка способу підвищення кормової цінності зерна для виробництва повноцінних кормів. / Б.В. Єгоров, Т.М. Давиденко // Эффективні корми та годівля. – 2008. - №2. С. 43-45.

8. Волкодав В.В. Сорт як основа продовольчої безпеки України / В.В. Волкодав, О.М. Гончар, О.В. Захарчук, М.Ю. Климович // Науковий вісник НАУ. – 2004. - №79 С. 75-79.
9. Моргун Ф.Т. Обработка почвы и урожай / Ф.Т. Моргун. // - М.: Колос, 1999. – 528с.
10. Порядок визначення розміру збитків від розкрадання, нестачі, знищення (псування) матеріальних цінностей, затверджених постановою КМУ від 22.01.96р. №116. // Урядовий кур'єр. – 1996 №20, 21
11. Миронова А. Комбікорм може стати отрутою? / А. Миронова // село полтавське. – 2012. - №22. – С. 4.
12. Шевніков М.Я. Соя – важливий компонент для використання біокліматичного потенціалу Лівобережної частини Лісостепу України. / М.Я. Шевніков // Вісник Державної аграрної академії. – 2009. -№1. С. 9-12.

Рецензент – д.е.н., професор Плаксієнко В. Я.

УДК 338.4:636:[658.589+658.152]

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ РИНКУ ПРОДУКЦІЇ СКОТАРСТВА

Місюк М. В., к. е. н., в. о. професора

Подільський державний аграрно-технічний університет

У статті висвітлено та обґрунтовано науково-практичні рекомендації щодо інноваційно-інвестиційного забезпечення галузі скотарства, зокрема, рекомендації щодо розробки програми поточного і перспективного інноваційно-інвестиційного забезпечення ефективного розвитку ринку продукції скотарства. Розробка інноваційно-інвестиційної стратегії розвитку ринку продукції скотарства є невід'ємною частиною економічного розвитку підприємств м'ясо-молокопродуктового підкомплексу, яка передбачає створення організаційних структур управління, що забезпечують прийняття і реалізацію управлінських рішень за всіма аспектами інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств підкомплексу; формування ефективних інформаційних систем, що забезпечують обґрунтування інноваційних та інвестиційних рішень.

In the article scientific practical recommendations are reflected and grounded in relation to innovative investment providing of industry of the cattle breeding, in particular, recommendations in relation to development of the program current and perspective innovative investment providing of effective market of products of the cattle breeding development. Development innovative investment strategies of market of products of the cattle breeding development are inalienable part of economic development of enterprises, which foresees creation of organizational structures of management, which provide meat suckling food of subcomplex acceptance and realization of administrative decisions after all aspects innovative investment to activity of enterprises of subcomplex; forming of the effective informative systems which provide the ground of innovative and investment decisions.

Постановка проблеми. Динамічний розвиток вітчизняного ринку продукції скотарства на основі комплексної його модернізації здатний вирішити продовольчу безпеку України, наситити внутрішній ринок високоякісними молоком і яловичиною, нарощувати присутність вітчизняної продукції скотарства на світових ринках та підвищити ефективність використання наявного природно-ресурсного потенціалу галузі скотарства. В основу такої модернізації покладено пріоритет розвитку інновацій при виробництві й реалізації молока і яловичини, що забезпечує відповідний приріст прибутку, який є одним із головних джерел інвестування галузі скотарства.